

Adela Petrovici

Roman
din viața unei doamne
și a unui căteluș

Brașov 2019

Mă numesc Adela Petrovici și într-o seară cu început de primăvară timpurie m-am hotărât să scriu o carte. Am vrut de mai multe ori să fac acest lucru, am tot ezitat, dar, în seara aceea, am fost foarte determinată.

Visam mereu o persoană care avea înfățișarea unui înger care mă îndemna mereu:

Scrie din viața ta și sunt sigură, îmi spunea îngerul meu, că va fi citită de foarte multă lume.

Poate cuiva îi va reține atenția...

M-am născut într-un sat din Muntenia aparținând unei comune ceva mai dezvoltate, deoarece în această comună se născuse unul din capii odiosului „PCR”. Satul meu era amplasat la doi kilometri de această comună.

Mai am doi frați, unul mai mare ca mine cu doi ani și celălalt mai mic cu trei ani, eu fiind mijlocia și singura fată.

Părinții mei erau oameni cu personalități diferite. Tatăl meu făcea parte dintr-o familie

foarte respectată, serioasă și foarte credincioasă. Buniciul și bunica erau oameni deosebiți, în a căror casă nu se înjura și nu putea fi menționat diavolul.

Bunica era o femeie foarte frumoasă, înaltă, blondă, cu niște ochi albaștri cum e cerul. Se zice că eu îi semăn foarte mult. Era o femeie foarte bună pe care am iubit-o foarte mult. Avea o prăvălie și mult pământ agricol pe care ea și bunicul îl cultivau și îl îngrijeau. Bunicul meu era și el un om foarte bun și respectuos, a luptat în Primul Război Mondial la Turtucaia și a dat Dumnezeu să se întoarcă acasă nevătămat. Era un foarte bun patriot și a luptat pe front împreună cu toți frații lui în număr de patru.

Bunica mea era fata unui mare armator grec de care nu se știe în ce împrejurări o cunoscuse pe străbunica mea. Cert este că armatorul grec se îndrăgostise de ea și din acea iubire, a rezultat bunica mea. După un timp, el a plecat pe mare și străbunica mea și-a crescut singură fetița, adică pe bunica mea, pe care o chemă Irina.

Bunicii mei erau niște oameni minunați, am atâtea amintiri frumoase cu ei și specific încă o dată, erau foarte credincioși. Bunica mea a făcut unsprezece copii, dar toți îi mureau după câteva luni de zile de la nașterea fiecăruia. Bunicii erau îngroziți de ce li se întâmplă. S-au interesat peste tot, însă doctorii de atunci nu aveau nicio explicație. Și după multe disperări și căutări de informații, cineva le-a spus de un preot dintr-o localitate îndepărtată și i-a îndemnat să meargă la el să vadă ce le spune. Așa au și făcut. Într-o zi, s-au hotărât și au plecat spre acest preot. Când au ajuns acolo, i-au explicat ce li se întâmplă. Acest preot i-a ascultat cu multă răbdare și atenție și le-a spus următoarele:

Înfiați un copil.

Bunicii mei l-au ascultat, i-au mulțumit și au plecat spre casă. Acum, însă, se frământau unde să găsească un copil. După cum le spusesese preotul respectiv, ei au început în continuare să își vadă de gospodărie și de muncile câmpului.

După o perioadă de timp de la acea întâlnire, într-o zile, bunicii mei, având mult pământ agricol care se afla departe de casă, au pus la căruță boii (doi boi foarte puternici) și au plecat la muncă spre locul unde se afla pământul lor. Acest lucru se întâmpla mereu în preajma toamnei, deoarece se strângea de pe câmp recolta.

În acea dimineață, mergând pe drumul de țară printre lanurile mari de porumb, boii, auzind niște zgomote, s-au speriat. Atunci, bunicul a oprit căruța și s-a dat jos și bunica să vadă ce se întâmplă.

Pe acele timpuri, drumurile erau din pământ și era mare pustietate, dar bunicii mei erau niște oameni foarte curajoși. Așa erau și alți gopodari care aveau pământurile pe meleaguri îndepărtate de casă, unde era pământ arabil, bun pentru cultivarea diferitelor culturi: porumb, grâu, floarea-soarelui, viță-de-vie și altele.

În acel moment, bunicul și bunica s-au îndreptat spre zgomotele care se auzeau, au așteptat un pic și au auzit un plânset. Au intrat și mai mult

în lanul de porumb, care era înalt și care nu le permitea să vadă nimic. Mergând încet și cu o mare atenție, au văzut o ființă umană ascunzându-se. La început, nu au înțeles ce se întâmplă, dar, mai apoi, au reușit să întrezărească o fată ghemuită jos care încerca să se ascundă. Bunicii mei s-au apropiat de ea și au asigurat-o că nu îi fac nimic rău și după un timp în care fata a acceptat să coopereze, au scos-o din lanul de porumb și au dus-o acasă la ei.

I-au dat să se spele, au îmbrăcat-o frumos, i-au dat să mănânce și au început să vorbească cu ea. Când au găsit-o, arăta într-un mod jalnic, era murdară de pământ și flămândă.

Cu răbdarea și cu bunătatea cu care erau înzestrăți acești oameni minunați, au determinat-o să vorbească și să aibă încredere în ei. Doreau să afle cine este această ființă.

Le-a spus că are paisprezece ani și că este dintr-o localitate îndepărtată față de casa bunicilor mei. Fusese alungată de acasă de familia ei, deoarece ei considerau că îi face de râs. Această fată cunoscuse

un om de afaceri străin, culmea ridicolului, tot un armator, care a ademenit-o și a avut relații intime cu ea. După acea relație, fata a rămas însărcinată. Familia ei a aflat de acest lucru și a alungat-o de acasă. Neavând unde se duce, a fugit pe câmpuri cu gândul să își pună capăt zilelor, deoarece nu avea pe nimeni.

În acel moment, bunicii mei i-au spus că va locui la ei și că vor avea grija de ea. O vor ajuta să nască la ei și bunica îi va crește copilul. Vor deveni o familie și îi vor iubi necondiționat, atât pe ea, cât și pe copilul ei.

Timpul trecea și totul mergea normal în familia bunicilor mei. Andrei (așa o chema pe fată) îi creștea burtica și când i-a venit sorocul, a născut acasă, bunica fiindu-i moașă (bunicii mele lumea îi spunea „moașa Irina”, fiindcă în viața ei a moșit peste treizeci de copii). Alexandra a născut o fată frumoasă și sănătoasă pe care au botezat-o Anicuța. Era o mare bucurie în casa bunicilor mei,

cu toții erau fericiți și își duceau viața înainte... dar...stupoare!

Fix atunci când Anicuța împlinea un an, bunica a rămas însărcinată și a născut și ea o fetiță. După doi ani, a rămas din nou însărcinată și a născut și un frumos băiețel care a devenit tatăl meu. Acum că se împlinise un miracol, cu toții erau fericiți în această familie.

Copiii creșteau, iar bunicii nu făceau nicio deosebire între ei, Anicuța fiind înfiată. El creșteau frumoși și sănătoși, bunica fiind o femeie de mare ispravă și iubindu-i enorm pe toți. Băiețelul, pe care l-au botezat Ion, făcea multe ghidușii cu surorile lui, fiind puțin mai răsfățat.

Timpul se scurgea și copiii creșteau și ei.

Venise timpul școlilor. Pe Anicuța au dat-o la cea mai mare școală de atunci, învăță foarte bine și devinea o fată foarte educată și citită. Pe Ion, tatăl meu, bunicii l-au dat la școala militară. Devinea tot mai frumos, era un băiat înalt, cu ochi albaștri mari. Pe aceștia îi moștenise de la bunica, tata

semănând leit cu ea. Cu siguranță vă mai amintiți că am spus că bunica era o femeie foarte frumoasă. La școala militară, tatăl meu învăța foarte bine, fiind un băiat foarte intelligent. Și cealaltă fată, Ioana, a urmat școlile, dar nu pe cele superioare. La nouăsprezece ani, s-a căsătorit cu un băiat din localitate și a făcut la rândul ei patru copii, doi băieți și două fete. Era fericită cu familia ei.

Când tatăl meu a împlinit vîrsta de douăzeci și unu de ani, a devenit ofițer, însă nu a putut să se bucure de profesia lui, fiindcă a izbucnit Al Doilea Război Mondial și a venit ordin să plece pe front. Bunicii mei erau foarte disperați, deoarece îl iubeau foarte mult, dar aceasta era situația. Bunica i-a pregătit îmbrăcăminte să îl ajute pe front. I-au cumpărat cămăși fine, de calitate, lipite cu piele și haine groase. I-au dat un cal cu care să plece, de fapt, o iapă, un pur sânge de rasă. L-au trimis, deci, călăraș și nu oricine putea face acest lucru la acea vreme.

Am omis să spun că la douăzeci și unu de ani, când a terminat școala, tatăl meu s-a căsătorit cu o fată frumoasă dintr-un oraș apropiat, pe care o chema Eleonora. Au stat împreună doar două luni, fiindcă i-a venit ordin să plece pe front.

Tatăl meu a plecat în lacrimi, lăsându-și părinții, soția și pe cele două surori. La despărțire, a fost o mare tragedie. Bunicii mele i s-a făcut rău, fiindcă îl iubea extrem de mult. Niciodată tatăl meu nu a luat o palmă de la părinții lui. O singură dată i-au făcut observație și a plâns o jumătate de oră, fiind foarte alintat. Bunica îl crescuse foarte frumos și îl alimentase bine (lucru care l-a ajutat mai târziu).

Bunicii își duceau viața în continuare, fiind conștienți de ororile războiului. Sufereau tare mult din cauza lipsei băiatului. Pe bunica, cel puțin, o distrusese complet. Mergea pe la multe biserici și se ruga pentru fiul ei, dar viața mergea înainte cu bune și cu rele.

Anicuța și-a terminat școala și s-a căsătorit cu cel mai influent om din împrejurimi, acesta fiind preceptor. Și-a construit o casă foarte mare într-o localitate apropiată, unde era foarte respectată. Lumea îi spunea coana Anicuța. Acolo, în curte, i-a făcut o căsuță și mamei ei, adică fetei găsite în porumb de bunicii mei, fiindcă aceasta nu s-a mai căsătorit.

Coana Anicuța, adică mătușa mea, a făcut la rândul ei patru copii și toți au făcut universități. Fetele s-au făcut profesoare, un băiat doctor, iar altul devenise general în armată. Fata cea mare, Ioana, și-a făcut o casă vizavi de bunici.

Bunicii au rămas numai cu soția tatălui meu, Eleonora. La un an după plecarea tatălui meu pe front, aceasta s-a îmbolnăvit de TBC, sau cum se spunea în popor, de „oftică”. Pe atunci, acel flagel nu se putea trata și a murit. Bunicii suportau tot mai greu lipsa băiatului lor. Bunica continua să meargă să se roage și plătea tot felul de acatiste pe la diverse biserici pentru băiatul ei.

Războiul se încheiașe și băiatul ei nu se întorsese de pe front. Se interesa în diverse locuri, pe la cei care se întorseră, dacă cineva știe ceva de băiatul ei. Niciunul dintre cei pe care îi întrebăse nu știa, însă, nimic.

Bunica slăbea pe zi ce trece și nu se simțea bine. Nu se putea împăca cu gândul că pe fiul ei nu o să-l mai vadă niciodată. Aflat de la cineva că, pentru a afla vești despre băiatul ei, poate să facă o ceremonie în noaptea de Anul Nou, la douăsprezece. Bunica, însă, fiind foarte credincioasă, nu a putut face una ca asta. Această ceremonie constă în următoarele: la douăsprezece noaptea fix, o femeie trebuie să se dezbrace până la brâul gol, să își despletească părul lung și pe întuneric, în fața unei oglinzi de cununie (înainte erau oglinzi mari de cununie când tinerii se cununau și o purtau la nuntă) să spună niște rugăciuni speciale; apoi, aceasta aștepta în fața oglinzelor (acest ritual era doar pentru o persoană foarte curajoasă, fiindcă trebuia să stea singură în cameră, pe întuneric, în fața oglinzelor). După